

Hi ha algú altre?, pregunto.

El silenci s'acotxa als teus ulls
amb volves de fum atrapades al sostre.
Respira fort, que la salabror retorna.
Deixa que el meu son t'aculli
com un jaç d'estels que aplatina els marges.

Ens abaltim els cossos, doncs,
guerrers sense consignes.
No duem escuts ni estendards,
tan sols un passat que ens justifica
i un paisatge erm a la butxaca.
Ens aboquem indolents
a un incendi de pous inacabats.

Diuen que hi ha una altra mar, t'afermes.
I la teva mà em mostra el camí
que només la complicitat atorga.

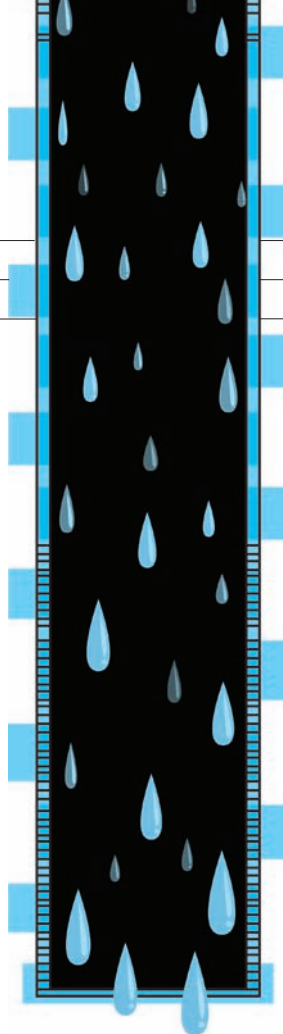
L'habitació és una glera,
els llençols un naufragi.
I aquell far, que res anuncia
una glopada de sal al teu baix ventre.
El silenci segella un pacte
que ens afebleix i perpetua.

No preguntis. No retreguis.
No demanis perquè ni et justifiquis.
El dubte ens honora i ens enalteix;
còmplices i estranys alhora.

I pels marges foravilers, l'altri
ens sotja i ens vigila.

Josep Melero.

Clara Vall Garcia. Vaig néixer a Palafrugell el 30 de març del 1996, però actualment visc a Esclanyà. Aquest any he acabat segon de Batxillerat en la modalitat de ciències de la salut a l'INS Baix Empordà de Palafrugell. He escrit algun altre poema i alguna narració. Publico per primer cop avui, a la *Revista de Girona*, gràcies al premi que vaig obtenir en el Concurs de Poesia Jesús Serra (2014).

> Il·lustracions: **Ernest Fernández**

Nascut a Cornellà de Llobregat i resident a Celrà, graduat en il·lustració. He fet les il·lustracions i la portada del llibre *Si haguéssim agafat el tramvia*, escrit per Lucinda Laporta. També és obra meua la portada del llibre del XIX *Concurs de Narrativa Dones Àrtemis 2013*, entre d'altres petits encàrrecs, com la decoració exterior del pàrquing i rentador de cotxes del carrer Lluís Pericot.

Records d'un somriure artificial

Arrels, uneix els arbres a la terra i a les persones amb el passat
el bo, el dolent, el dolç i l'amarg,
el que recordem amb llàgrimes als ulls o somriures amagats,
el que volem oblidar i no podem,
el que no volem i un dia ha marxat.
Dormida, sense fer res, els records m'aclaparen,
absent, no em moc, no els puc bloquejar, vénen,
quan el cap no sap si seguir el cor o la raó,
quan et sents sol entre un milió,
quan la gent et buida del tot,
les llàgrimes semblen no tenir aturador
i aquí mai acaba, mai acaba...
Crits, soroll a l'horitzó, en una mar de silenci
ploro, tristesa en líquida forma
plou lentament,
riuen, lleus campanes lluny, lluny del meu costat,
tremolo, la por i la fred em superen...
Fosc absoluta,
llum nul·la,
tot s'acaba... i res comença.

Edelweiss

Clara Vall.